

שׂוֹיב הַקֵּהִילָה

אויף אידיש "ז"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד"

בניסיונות מאד מצליחים להדג'ם
דבר נוסף: הנהגת המערכת של ה"א"

טעל

המערבת

תִּזְכֶּרָה שֶׁלֹּמֶדְתִּי בְּאֶרֶץ

ווען האבן רבי ישראל יצחק רייזעמאן און געווען א זינג קינד, אומגעפער ערץ אדער צוועלף יאר אלט, איז ער געגעבן אן אייניקל פון זיין מדרשאים דין א אלטער שטאט פון ירושלים און זיך געפלאגט מיט א לערנען פון אומדאליגע יגיע. אט איז ער געקומען צו א שווער שטיקל חסותא פון האט זיך שווער געפלאגט עס צו ערקלערן. אזוי זיך פארשטייגט אין די ווערטער פונעם הייליגן חסותא איז האבן געבן תורה חסד מלובין איינגעקומען אין שול, און געווען זיין דער יונג פלאגט איז אזוי שטארק צו פארשטיין ווערטלעך די ווערטער פונעם הייליגן חסותא. ווען ער האט גאנצן און ציידן האט דאס געקוקט, אז ער געזאגט ווען מ'זאלט: זיין סייער קינד, און אין זיין דיר מקאם אויף זיין יגיע. ווייל ווען איך בין געווען א בחור אזוי ווי תורה, האב איך זיך נישט דארטפאר אויף פלאגן צו פארשטיין דעם חסותא אבער דו ביסט זוכה זיין צו מיין זיין, און עס איז ארע זומא צו לערנען תורה מתוך יגיע, ווי צו לערנען תורה נישט מתוך יגיע.

אין דער הייליגער צדיק האט זיין נאמען איז פאראויס געגאנגען פאר אים אזוי ווי איינער פון די נאר רויסלעכע, האט קעגן מענען א זון געקוקט, וואס זיין גלעזעצן געקונפט איז גאנצשטע פערצווארט. און דאס אלעס נישט וויל ער זען וועגן זיין זוכה געווען צו עפעס א פערציעלע מעלה, נאר פאר דעם אלליין וואס ער האט זיך אנגעשטרענגט לכבוד דעם אייביגערשטן. איינע תורה פון יינתה תורה, האט דער נאמן און צדיק געפילט אז ער וועגט קינד וואס שטייט פאר אים, האט זוכה געווען זיין אנגעשטרענגט פאר דעם וועג פון הר"ח פאר אים.

יעדע איינע פון אונז איז זיך דאך קובע עתים לתורה אבער צומאל מאכט אונז דער פארשידענע ווערגרייכטן, און דערט אונז און פארפילן דעם בייקערדיגן שיעור, און אפגאטט עס זיך אבער און וואס ווי עס וועט אים קומען מיט עס גיטש אפשוטן. מיר דארפן אבער וויסן אז דאס איז א געלעגנהייט פאר אונז צו ארויסווייזן אונזערע געגרייטשטע קענין פון דער וועלט, און זיך צו שטארקן אויף אלע ווערגרייכטן און אפאקטען צום שיעור, און זיך מיט דעם מאכטן חסמול זי' "הי עמם אחת בעצמם סמאח פגעמילס עמילס בעצמ'".

צווישן די קרבנות נדבה וזאט ווערן געברענגט אין אונזער פרשה איז דער קרבן מנחה
אין די תורה הייבט עס אן צו ערקלערן מיט די ווערטער: וְנִפְשָׁהּ כִּי תִקְרִיב קרבן מנחה.
און רש"י איז מפרש: וְנִפְשָׁהּ כִּי תִקְרִיב – לא נאמר נפש בכל קרבנות נדבה אלא במנחה
מי דרכו להתנדב מנחה עני: אמר הקב"ה מעלה אני עליו כאלו הקריב נפשו.

ווייל דער קרבן העני, כאטש עס איז א טאגערער קרבן, טראצדעם איז זיין קרבן דער מערסטער חשוב און דאס אלעס איז וויבאלד ער ברענגט עס מיט מסירות נפש. דאס ביסל וואס ער האט, האט ער דערנײַט מיט אסאך מער פלאג ווי דער עושר וועלכער האט געברענגט א פֿעטן קרבן, און דאס איז וואס איז חשוב איז די יאִינן פֿון העבֿירה - (עפֿי' ט"ב התורה - ויקרא)

טעג

דפרשה

אמונה אז אויך א 'צופאל'
'בהשגחה פרטית'

וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה

די וואכעדיגע פרשה הייבט זיך אן מיט די ווערטער 'ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר'.

אז מען איז זיך און מתבונן אין דער סדר הפסוק פארשטייט מען נישט וואס עס גייט דא פאר. דער פסוק הייבט זיך אן אז הקב"ה האט גערופן צו משה אבער ער איז נישט ממשיך צו זאגן וואס איז געווען זי קריאה. אנשטאט דער יחסיפד פון די קריאה הייבט ער אן נייער דיבור און זאגט 'ויקרא' אלזוי מאהל מועד'. דער פסוק וואלט געקענט אנהייבן גלייך מיט די דיבור, זי קריאה געבט נישט צו קיין סאר.

נאך איז שווער אז די 'קריאה' איז בלשון 'נסתר', עס שטייט נאר אז עס איז געווען א קריאה, אבער עס שטייט נישט ווער איז געווען דער קורא.

עס איז זיכער דא עטליכע מהלכים על פי פשוט, אבער איך האב אינווענען געהאט אז עס קען זיין אז די תורה איז דא מרמז אז איך די 'מקרה' איז א 'יוקרא' א רופ פון הקב"ה אז השי"ת רעדט צו אים אין די בחינה פון 'ידבר ה' אלי'.

דורכאויס די לעבן פון א מענטש מאכט זיך אסאך מאל אז עס נעשען זאכן צו א מענטש וועלכע מאכן די איינדרוק ווי א טעכנישע זאך, אדער אז איין זאך ברענגט די צווייטע, אבער א איד וואס לעבט מיט הקב"ה און ווייסט אז עס איז נישט דא קיין 'מקרה' אויף די וועלט - ווייסט אז אלעס איז פון אויבן.

נישט יעדער איד איז זוכה צו לעבן מיט דעם און נישט אייביג האט מען די קלארקייט צו זען בחוש אז אלעס פירט זיך פון אויבן, אבער מען דארף עס וויסן און אנהייבן לעבן מיט דעם - ווייל דאס איז דער מציאות.

דער מענטש ווערט נתוער צו אנערקענען אז אזא איז 'שנחה פריט' ווען מען רעדט פון א גרעסערע זאך, אבער ווען עס רעדט זיך פון א קלענערע זאכן פארמעסט מען פון דעם אבער עס איז א טעות - ווייל אלעס פירט זיך פון אויבן אפילו ווען מען זעט נישט און אלעס איז א מעסעדזש פון הימל.

אין מערדע ערטער ווערט די זאך באטאגט דורך חז"ל. א גוטער ביישפיל דערפאר איז די ווערטער פון חז"ל איבער די דרהורי תשובה וואס פאלן אריין ביי א מענטש. פאר אסאך מענטשן קען זיך דוכטן אז דאס איז א צופאל, אבער חז"ל <<< | הפשר אין עמוד ב'

ויקרא
ד' ניסן תשפ"ה

די צייטן לויט אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

6:25

7:40

8:19

סוף זמן קדיאת שמע ותפילה

סוֹחַ"ת א' 10:04 | סוֹחַ"ת א' 8:46

סוֹחֵק"ש ב' 9:29 | סוֹחֵת ב' 10:33

גליק מס':

הרב"ץ

שמואל ב

מען קען הערן שמועס'ן און דרשות

פון מורנו ורבנו שליט"א - אין א עקסטערע נומער
אידיש: 073-2951321 לשה"ק: 073-2951320

יו"ר הוועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

סיב
ההודעות

2

**מעשיות אויף
השנה פרטית**
אדרת פון אדרת

פארשטאנד ד' אדרת
אדרת פון אדרת

הארט נאך די חתונה האט מ'ן בני בית באקומען אן אפפער פאר אן ארבעט.

די אפפער האט זיך געקערט גאנץ נעט, די סביבה איז געווען גוט, אויך די ארבעט איז געווען אן גרינגערע אבער די ארבעט האט אויך געהאט אן זיך עטליכע חסרונות.

אויסער'ן פאקט אז די געהאלט איז געווען רעלאטיוו אן מאגערע געהאלט, איז עס אויך געווען אינדויסן פון שטאט.

טארגענליך האט מ'ן בני בית געדארפט פארן אן ריכטיג שטיק וועג ביז ווען זי איז אנגעקומען צו די ארבעט, און דער אפיצין אויף די וועג האט איר שטארק פארדאכט. דורכאויס די יארן האב איך פרובירט צו טוישן די ארבעט אויף אן בעסערע און אן גענטערע ארבעט, אבער איך האב נישט מצליח געווען עס צו טוישן, איך בין געבליבן מיט די ערשטע ארבעט.

מיט די צייט האב איך משלים געווען מיט דעם גלייבנדיג אז דאס איז באשערט פאר מיר און אז דאס איז דער רצון ה'.

עטליכע יאר שפעטער איז מ'ן טאכטער אריבער אן געווען געוונטהייט שוועריקייט. עס האט זיך נישט געקערט פון סכנה אבער עס איז געווען א שווערע איבערלעבעניש. נאכן רעדן צו דאקטוירים האבן זיי מיר געזעצט אז זי דארף אריבערגיין אן אפעראציע. איך האב זיך אינטערעסירט איבער די אפעראציע און געוואוינען געווארן אז די ארט אפעראציע קען מען אריבערגיין נאר אין איסלאנד.

דער אנטדעקונג פון ארויספארן קיין איסלאנד האט אריינגעצויגן אויך גרויסע געלטער, אבער דא איז מיר צוגיין געקומען די ארבעט.

מיט עטליכע יאר פריער האט די פרימע געאפערט אינשורענס פאר די גאנצע משפחה אין אויסטויש פון א מינימאלע סומע. מ'ן פרי האט זיך איינגעשריבן און זיך אנגעשלאסן אין איר.

יעצט איז עס צוגיין געקומען. אדאנק די אינשורענס האבן מיר זיך געשפארט די ריזיגע געלטער פון די אפעראציע.

יעצט האב איך צום ערשטן מאל געזען די יד ה' אז איך האב די ארבעט, און אז וויפיל מאל איך האב עס געוואלט טוישן איז עס נישט געגאנגען. פאר מיר האט עס געבאדערט, אבער יעצט האב איך געזען אז עס איז געווען טובה און אז איך האב נאר פארדינט פון דעם.

מיט א דאנק צו הקב"ה פאר די גרויסע חסדים און א דאנק פאר איין פאר'ן פארשפרייטן די מעשה.

אדרת פון אדרת

זענען מנלה (אבות ג' ב) אז דאס איז א תוצאה פון דער בת קול וואס גייט יעדן ארויס פון הר חורב און רופט אויס פאר'ן מענטשן שוויבן שובבים.

נאך אן ארט אין חז"ל וואו די זאך ווערט אויסגעשמוסט איז אין די גמרא אין ערכין (דף טו) וואו די גמרא רעדט איבער קלענערע גענוט נפש וואס דער מענטש גייט אריבער.

עטליכע ביישפילן געבט די גמרא אן אויף איר, די ביישפילן זענען ממש פשוטע זאכן וועלכע פאסירן צו דעם מענטש און מען קען עס גרינגערהייט אנהענגען אין נאטור, אבער חז"ל זענען מנלה א דערוועגט פון יעדער זאך ליגט א סוגה.

די גמרא רעדט דארט ארום איבער ווען א מענטש שטעקט אריין די האנט אין טאש ארויסגענומען דריי טבעות און עס איז ארויס צוויי טבעות אדער אז זיין קלייד האט זיך איבערגעדרייט, אז דאס אלעס איז אז דער מענטש זאל האבן גענוט נפש - ווייל יעדער איד דארף אריבערגיין יסורים, און ווי די גמרא פירט דארט אויס א תנא דבי רבי ישמעאל אז אויב עס איז אריבער אויפ'ן מענטש פערציג טעג און ער האט נישט געהאט קיין שום יסורים איז עס ווי ער האט מקבל געווען עולם הבא אויף די וועלט.

איובאויף ווען א מענטש זעט די אלע געשעענישן שפירט ער ביי זיך אז עס איז א צופאל - אז עס איז אזוי געשען, אבער דא קומען חז"ל און זענען מנלה די כונה וואס ליגט דערוועגט, און אז גארנישט אין די וועלט איז א מקרה.

אז אן איד לעבט מיט אמונה וועלכע אים די אמונה אויך אין געשמולדיגע זאכן. א אז וואס האט אמונה איז נישט אזוי פארלאזט. ער זאגט ווייניגער אויף דער מארגן ווייל ער וויינט אז די וועלט פירט זיך מיט א חשבון און אז אלעס איז אויסגערעכנט און אז הקב"ה וועט אים נישט פארלאזן.

אזא איד איז רואים סיי ווען עס גייט אים גרינג אבער אויך ווען עס גייט אים שווערליך. ער וויינט אז אויך איז אזא צייט איז נישט דא אזא זאך ווי א מקרה און אז זאכן זענען ארויס פון קאנטראל נאר אויך איז אזא צייט איז אלעס מיט א חשבון ווי מען האט געזען בחוש די קריעת ים סוף און אויך ווען הקב"ה האט באשטראפט די מצרים איז אלעס געווען מיט א חשבון, און ווי רש"י געבט צו פארשטיין אין זיין פירוש דער חילוק צווישן די צוויי לשונות איבער ווי אזוי די מצרים זענען געשטארבן אן איין ארט שטייט ירדו במצולת כמו אבן, און ווייטער שטייט 'צללו כעופרת במים אדירים' אז עס איז נישט קיין סתירה, יעדער איינער איז געווען לויט זיינע מעשים אז די רשעים זענען געשטארבן א שווערע טויט פון א קש, שוועבדיג אהן אן צוריק, און די בינונים זענען געפאלן ווי אן אבן, און די כשרים ווי בליי, ללפחד אז אויך ווען מען שטראפט איינעם איז ערדנס עונש - לויט זיינע מעשים און אז אלעס איז א מיט א גענויער חשבון.

אין האב אסאל מיטגעלאזט א פאל ווען א בחור איז אריבער אסאך שוועריקייטן אין די יונגע יארן. די שוועריקייטן האט איבערגעלאזט אויף א שטארקע איינזידק א דער בחור איז געווען זייער צובראכן פון דעם.

דער בחור האט נישט געקענט איבערקומען די שוועריקייטן. עס האט זיך געמאכט אז בימים ההם האט ער זיך באגעגענט מיט א איד א תלמיד חכם און ער האט מיט אים אויסגעשמוסט די שוועריקייטן וואס ער האט. דער איד האט אים אויסגערעדט מיט גרויס איינזידקע און ביים ענדע אים א זאג געגעבן אז ווער וויינט אז עס קען נאר זיין אז מען האט פון הימל געפירט ער זאל אריבערגיין אלע שוועריקייטן ווייל מען וויל אז ווען ער וועט עלטער ווערן זאל ער עפענען א ישיבה און מוכה זיין דעם כלל מיט א געשמאקט ארט ישיבה.

די יארן זענען געלאפן, און עס האט זיך געפירט אז ער האט טאקע געעפענט און ישיבה און נאר דאן האט ער איינגעזען אויף לספרו ווי אזוי אלעס האט זיך געפירט מיט אן אויסערדלישע השגחה פרטית אים באצוגיין וועלש פאר די סאמענען.

דער איד האט עס געזען בחוש, אבער נישט יעדער איינער זעט עס מיט אזא קלארקייט, מען דארף אבער גלייבן אז אלעס פירט זיך מלמעלה מיט א גענויער חשבון און קיין שום איד געשעט נישט שום איד, און אז מען לעבט אזוי איז מען זוכה צו לעבן מיט אמונה און מען האט א גליקליכער לעבן.

אנדערש איז דער פסוק ווי אין אנדערע ערטער, ווייל עס שטייט "אם לא יגיד", ווייל עס שטייט מיט א וואך אויך מיט אן [אם בעל תורה] האט עס לא יגיד. צוויי קעגנשטימע מיטענען: אם לא יגיד, אם לא יגיד.

ווערט ערקלערט אינעם ספח'ל דברי בית אד דער פסוק קומט אונז דא לערנען דעם געוואלדיגן כח פון א חז"ל, צו גוריקברענגען זיין חבר בתשובה שלמה. און דאס איז מרמז דער פסוק: "נפש כי תחטא" - אויב איד האט געזינדעט, רחמנא ליצלן. און זיין חבר האט זיך געדאוואלט דערפון "ושמעה קול אלה" - פון אים דעם קול פון זינד וואס זיין חבר איז געשטויבטלעך געווארן דערפון, "והוא עד ארצה" - יעדן - און וויבאלד עס איז אים, ליגט אויף אים א פליכט צו העלפן זיין חבר, און אים אויפרייבן און אים צוריקברענגען בתשובה.

אן אנדערע פרט אויס דער פסוק: "אם לא יגיד" - האט מען דא א לא מיט אן א"ל, דאס הייסט אן אויב וויבאלד ער האט עס געזען און געוואוסט, אז דאס איז שוין אן וויבאלד ער האט עס געזען, און ער איז חרוב צו שווערן און רחמנא ליצלן אויפן זינדען זיין, "ונשא ענה", דאס מיינט אז ער קען נישט דאס דאס טראגן זיין און אים אויפרייבן, און איין צוריקברענגען בתשובה שלמה צו אונזער טאטע און הימל.

"מנחה: מנחה" - רופט אים אויך דער איד אויך אויפן קול, און אין האנט האלט ער א גרויסן שילד, ווי עס שטייט מיט גרויסן און קלארע אותיות: תפלה מנחה:

דער צייט: ארום א האלבע שעה פאר די שקיעה. דער פלאץ: א גרויסן פארט, נאנט צום אריינגאנג פון די שטאט אשדוד י"ל.

א שוועלע מנהג האט זיך אונזערע טייערע אידען איינגעפירט, זיך ארויסצולאזן טאגנעטליך אויך צוויי-טאגנעטלעך צו די ווישיגע שטייגן אנדרייטן פון שטאט, און ארגאניזירן א ספעציעלן "מנין" פאר תפלה מנחה פאר די ריינדע וועלכע זענען געבליבן "שטעקן" אויפן פארט, וואס ווערט געווענליך זייער פארטענדיק און ענדע פונעם טאג. און זענען געווען גרייט צו פארצייטן [מנחה זיין] אויף תפלה מנחה. נאנט צום אנגענומענען צוזאמענרעדן פון די שטייגן, האט מען גענוצט אים געניצט וואס וועט פאסירן אויך פארן דאווענען. פונעם נאנטן שטאט אשדוד, האט מען געברענגט עטליכע טישן און געבט אן אויך אידן צו זייערע פאר "מנחה מעריב" האט ברוך השם נישט געפאלט.

אלע ריינדענע פונעם גענוג האבן שוין געוואוסט, אז ווער עס איז געבליבן שטעקן אין דרום-טיריל פון אידן און קורדן איז זייערן פון פארנאכטן און האט נאכמיטע געדאוונט מנחה, ווארט מען אים דארט נעבן אשדוד, אינעם ארויסטען "שול" מיט גענוג פלאץ צו לייגן דעם אויטא. פילע ריינדע האבן דארט געדאוונט פון צייט צו צייט, און האבן באדאנקט דעם הארציגן איד פאר זיין אונגעדולדיגן באדאנקן.

"מנחה: מנחה" - האט דער טייערער איד הויך איינגענומען:

עס איז שוין גאנץ לאנג וואס מען ווארט אין שול פאר א געזעטער צום מנין, אבער אין יענעם טאג

צוריקקערן א איד בתשובה

"נפש כי תחטא, ושמעה קול אלה, והוא עד ארצה ואז יגיד, אם לא יגיד ונשא ענה" *

זענען קיין סאך מתפללים נישט אנגעקומען. דארט אין גענוג וואוינען דאך נישט קיין מענטשן, און דער נאכער מנין איז געשטעלט אויף די רייזע איבער די וועג, וועלכע פארן אריבער איבערצייט פון די שקיעה. - אנדערש ווי די בתי מדרשים אין שטאט, זענען נישט קיין מענטשן וועלכע דרייען זיך און און אהרע, נאר א ווישיגן "אויטאסטראדא" וואו די אויטאס פארן שנעל אריבער... נאר א מענטש וועלכער האט נאכמיטע געדאוונט, און איז נישט גרייט צו פארפאלן תפלה מנחה, וועט זיך דא אפגעטען אינמיטן וועג כדי צו דאווענען מנחה. איינמאליג אינעם "בית המדרש", האבן זיך שוין פארזאמלט ניין מענטשן (איינענעכט דער בא"א) און האבן זיך אוועקגעזעט וואס און יעצט ווארט מען בלויז אויפן צענטן צום מנין, כדי מען זאל קענען האנדלען דאווענען. אבער פונקט אין יענעם טאג איז געווען זייער שטארק צוזאמענגעקומען צען מתפללים. דאנערשטע טאגס זענען דורכגעפאלן אין פארטן פונעם געטרייע בא"א, זענענדיג אים שילד אין זיין האנט געטרייע זיין "מנחה אשדוד" און ווייטער געפארן. דער באשטימטער צייט פון דאווענען מנחה איז שוין דורכגעפאלן, און די צייט פון נעלן אנטקומענען דערגעזעטעט זיך שוין מיט שנעלע טריט.

א טייל פונעם ציבור האט שוין אנגעהויבן איינזיין אין א דרוק [לחץ] עטליכע פון זיי האבן שוין געטראכט צו דאווענען ביחודות זענענדיג אין אן אדער צייער גייט ארום וועלן זיין שוין פארפאסט די שקיעה. זיי האבן זיך אויך געיאנגט וועגן צו פארן און האבן געזען פארלידן זייער געזונט. - אבער אונזער געטרייע בא"א איז איבערהויפט נישט באוועגט, זיי האבן זיך נישט, דער קען שוין גוט די פארטן זאכן, נאכט געווענליך מאכט זיך עס נישט. "אונזער בית המדרש איז מלומד ביס"ס" - האט ער זיך באוואונט, ער האט נאכמיטע פארפאסט, און איין טאג און עס זאל דא נישט זיין קיין מנין מנחה: איבערהויפט, האט דער איד צוגעלייגט מיט א נאך פון איינער וואס זיין פילע צעליין א סך, אז מיר האבן שוין דא תשעה מתפללים און מיר האבן דאך א "בתורה" פון דער הייליגער בעל שם טוב ז"ל, אז אין יעדן פלאץ וואו עס האבן זיך פארזאמלט ניין אידן צום דאווענען, זענען זיי פארייבער און ענדליך וועט אונקומען דער געזעטער צום מנין, און אזוי ווי דער וועלט זאגט: אז א"ל דא נ"י, אז דא נ"י.

פאלגנדיג און אנגעקומען אן אלטער אויטא און האט זיך מיטאמאל אפגעשטעלט נעבן דעם בית המדרש. דער בא"א האט זיך שטארק געפירט און עס איז דא א געזעטער און אן אין זיין זכות וועט דא זיין א נאכער מנין - אבער גאנץ שנעל האט זיך אריינגעווארן אן דער מענטש האט זיך נישט אפגעשטעלט וועגן מנחה... נאר צוליב א פארבאלען מיטן רעדן פון זיין אויטא... דער דרייטער איד שטעל אריינגעקומען פון זיין אויטא צו פארברענגען דעם פארבאלען און ססדר זיין

דעם רעדל.

אנצונעמן, אין דער שווערע גאנץ צוגענומען צום דרייטער מיט א שטייכל און אים געפרעגט: שלום עליכם רבי דוד, האט איר שוין געדאוונט מנחה? וואס איז דאס? - האט זיך דער דרייטער געוואונדערט. ענטשולדיג, וואס האט איר שוין געפרעגט? מנחה, האט איר שוין געדאוונט?

און וואס איז דאס מנחה? אפער קענט איר אונז טייערער איד, משלים זיין צום מנין?

ענטשולדיג, וואס האט איר יעצט געזאגט? וואס מיינט א מנין? דער גאנץ האט שוין געזען מיט וועמען ער האט דא אן עסק, און האט אים גלייך איבערגעגעבן א קורצן שיעור "על רגל אחת", וואס "מנחה" מיינט און וואס איז דער באדייט פון "תפלה מנחה".

אבער אין קען נישט אפילו אן איינציגן ווארט פון דאווענען? - האט זיך דער נאכט געוואונדערט, זיך שטענדיג פון אן אלליין - וויאזוי קען זיך דער מערן זיין צו דאווענען? דער ציבור גענוגט פארשידענע געזאגט דעם ציבור גענוגט פאר א צענטער

האט אים דער גאנץ ערקלערט, און פאר א צענטער צום מנין קען ער זיך בריינגען א ציבור זיין, אפילו אויב ער האט נישט געזאגט מיטן ציבור. - "בית מדרש איר, טייערער איד, יעצט איז דא אראפ אן ווען דא וועט ער זיין דער ציבור גענוגט פאר א ציבור זאלסטו מיטגעטען צוזאמען מיטן ציבור, און דא דארפט נישט וויסן יעצט שוין דער וועג כדי זיך צו געבן זיין צום מנין."

[די אחרונים האבן שוין מאריך געווען און דן געווען צו מען קען שוין אן ארייט איד צום מנין אויב ער לייגט נישט תפילין און נישט שבת רח"ל, וועט ער ווערט ערקלערט אין די שאלות ותשובות פארם זע דארט. אינעם באוואוסטן ספר "פסקי חשוניות" (ח"א סימן נה אות כא) איז עס שוין אנגעקליבן געווען, כבוד כבוד דעת אויך איבערדעם וואס מען פירט זיך צו מקל זיין מיט תוקות שנשב, זע דארט.]

דער דרייטער האט זיך געפירט מיטן זכות וואס אים געזעצט, ווי עס זעט אויף האט ער קיין סאך נישט באוועט אין קיין בתי מדרשות... ער האט גלייך אפגעלאזט זיין אויטא אינמיטן צו פארברענגען, און נאכא דן וואסן די גענוג איז צוויי איינגענומען מיט אוקלינגען טריט אינעם בית המדרש, זיין געזעצט אן זייט.

ווי נאך דער נאכט האט זיך געזעצט אויף זיין ארט, איז צום בית המדרש איינגעקומען א איד מיט איינלער טריט, "וואו האלט מען?" - האט ער געפרעגט, ווען גרויסע טראכט שווייט פליסן פון זיין שטערן.

"מען הייבט יעצט א"ל, האט מען אים געענטפערט. ברוך ה'! האט דער איד נישט געקענט באהאלטן זיין פרייז און איבערגעשטען. איד האב זיך אזוי געקליגט און איד האב מרמז געהאט אן איד האב שוין פארפאסט דעם מנין! דא האט זיך דער גאנץ שטארק שטייטליע און אלע וועלכע זענען פרייע געווען דערשטאקן און מען וועט נישט קיין מנין: יעצט איז ווי די תפלה ווערט געקענט?"

וויבאלד זיין שוין געהאט א געזעצט מנין, איז דער גאנץ צוגענומען צום נאכט וועמען ער האט אריינגעקומען פון זיין אויטא, און נאכא דן הארציג באדאנקען פארן וועלן צוגעלייגט דעם מנין, און אים געזאגט: קוק יעצט האבן

מיר שוין א מניין ווי דו זעסט, איז אויב דו ווילסט קענסטן צוריקגיין צו דין אויטא מיט וועלן זיך אבער זייער שטארק פרייען אויב דו וועסט טראגדעם בלייבן מיט אים פארן דאווענען!

אויב בין איך שוין אריינגעקומען – האט ער געענטפערט – וועל איך שוין דא בלייבן, און נאכדעם ווען מיט מייער אויגן וואס איז דאס א 'חילת מנהל' וויאזוי האסטו נאך געזאגט אז איך זאל ענטפערן צוזאמען מיטן קהל – אסאך איך איל זיך יעצט נישט, און נאך דאווענען וועל איך צוריקגיין.

זיך דאווענען האט זיך געענדיגט און א מלדיגע שעה דער קהל האט זיך ארציג געזענען איינער פונעם מדרשן, און יעדער איז אריינגעקומען צו זיין וועג.

שטעט קומענדיגן נאכט, האט דער באב געזאגט א שרעקדיגע חלום, און האט זיך אויפגעוועקט דערשדאך, געדענקענדיג אלע איינגעלייט פונעם חלום מיטן פולסטן קלאריטעט:

אין זיין חלום האט ער באגעזען דעם גאנצן אידן און געקומען אין זיין 'בית המדרש' און האט זיך אנגעשלאסן צום מנין מנהל וואס האט געזאגט, וואנט דער דרייטער צום גאנצן, אז ער איז כמעט נישט מעגליך אראפצוקומען אויף דער וועלט נאכדעם וואס דער נשמה איז אריינגעקומען אריין אבער אין דין וזכר האב איך באקומען א ספעציעלן ערליכעניש יעצט אראפצוקומען צו דין און זכר פון דעם מנהל דאווענען וואס דא האט ס'מיר געווען זיך צו באטייליגן אין איר – וויל איך די בעטן, אויב דו קענסט שטעטלעך איר צו מין וואס איז דא און די שטעטלעך נישט ווייט פון די שטאט אשדוד, און דו זאלסט בעטן פון מייער קינדער אז זיי זאלן זאגן 'קדיש' לעילי נשמה – זיך אבער דא, אז דו זאלסט זיי זאגן אז דער קדיש פלעגט מיר שטארק אויס אינעם עולם העליון, און וועט אסאך שפעט זיין פארן תיקון פון מין נשמה!

דער וואונדער באב האט זיך עטליכע מאל איבערגעזאגט צו זיך אליין דעם חלום נישט פארשטיינדיג וואס ער טוט זיך דא. ער האט דאך קיינמאל פריער נישט געקענט דעם איד, ביז זיין האבן זיך באגעזען צו מנהל און נאר יעצט האט ער זיך באטייליגט ביי מנהל אינעם שול, און דא פארציילט ער אים אז ער קומט אראפ צו אים פונעם עולם העליון!

ווער איז דער מענטש? וויאזוי הייסט ער? ווער זענען זיינע קינדער? בלויז איז אים סימן האט ער געזאגט אין זיין האנט – דער נאמען פונעם שטעטל וואו ער דרייטער האט געוואלט.

דער גבאי האט זיך נישט געפילט, און האט גלייך אנגעהויבן נאכצופארשן, ביז ער האט זיך דערהאטעט אז איד פון יענעם שטעטלעך איז געקען אונט געזאגט געווארן אין א שווערן עקסידענט רחל. זענענדיג אז דא אנדערע איינגעלייטן שטייען אויף, האט ער געזאגט קלאר אז דאס איז דער זעלבע דרייטער וועלכער איז אריינגעקומען פארמאכט געבן די שטאט אשדוד וואו ער ווילט ביי מנהל, און איז שטח א קורצע צייט דערנאך געזאגט געווארן אין א שרעקליכן עקסידענט ל"ע. יעצט איז ער האט שוין געוואלט אז דער ערשטער טייל פונעם חלום איז ריכטיג אז דער דרייטער געפילט זיך שוין אויב, איז נישט געבליבן פארן גבאי קיין שום צווייפל אז ער דארף יעצט מקיים זיין די חשבוה בקשה פונעם נשמה, אינעם צווייטן טייל פונעם חלום.

ער האט אויפגעפירט דעם פונקטליכן אדרעס פון די משפחה און האט זיך גלייך

אויסגעלאזט ארויף, צו מקיים זיין די מצוה פון נחום אבלים. אנקומענדיג צום חות האט ער געטראפן די משפחה ווי זיי זענען שטארק פארקלעמט און פארזיטעט פונעם שרעקליכן טראגעדיע וואס איז זיי באפאלן, זיי זענען געווען זייער צוטרען און נישט אויפגעהערט צו וויינען. קיין אסאך באזוכער זענען נישט געקומען צו טריסטן אינעם קליינעם שטעטלעך און דער באב האט געקענט דאזיגן זיין שטארק.

נאכדעם וואס ליט זיין פארלאנג האבן זיי אים געוויזן עטליכע בילדער פון זייער טאטע און פונעם אויטא האט דער באב אנגעהויבן צו דערציילן דעם וואונדערליכן ערציילונג פונעם ערשטן און צו לעצטן דאווענען פון זייער טאטע און זיך לעצטע מעטען פון זיין לעבן. דערנאך האט ער אויך דערציילט פאר זיי דעם וואונדערליכן חלום וואס ער האט געהאט און דערביי האט ער נאכגעזאגט פון אסאך הייליגע ספרים איבער די געוואלדיגע חשיבות פון זאגן קדיש נאך א נשמה.

צו זיין וואונדער, האבן די קינדער נאר ערנסט אנגענומען דעם חלום און האבן צוגעזאגט אז זיי וועלן זאגן דעם קדיש דורכאויס דעם יאר. זיי האבן אים געבעטן אז ער זאל זי ווייזן גענוג סידור וואו מען טרעפט דעם קדיש, און זיי אויסלעגען וויאזוי זאגט ער, וואו קהל ענטפערט אסאך און אזוי ווייטער.

טעג און וואכן און אויך חדשים זענען שטעל דורכגעלאפן, און די משפחה איז כמעט פארגעסן געווארן פונעם ארץ פון אונדער באב. אבער אין א יאר ארום איז דער דרייטער פלוצלונג געקומען נאכאמאל אין חלום צו אים און אים געזאגט אז כאטש ער איז זייער שווער אראפגעגאנגען פון די עולם העליונים האט ער אבער באקומען א ספעציעלן זכות דערנאך דורכן כח פונעם 'קדיש' זאגן וואס

זיינע קינדער האבן געזאגט נאך אים דורכן יאר! אבער 'מחמתל במצוה אמרים' לו נסדר (נחומא עקב) 11 און וויבאלד דא האט זוכה געווען אנגעהויבן מיט דעם געוואלדיגן זכות ס'מיט מנהל דאווענען און האט מיר געברענגט א שול אין די לעצטע מיטען פון לעבן, און ס'מיט די 'קדיש' זאגן דורכן יאר. בעט איך דיר יעצט אז דו זאלסט שליסל זיין די מצוה און פראבירן צו צוריקברענגען מייער טייערע קינדער בשבוע שלמים זיין די אויסלעגען די וועגן פון די הייליג תורה אזוי ווי עס דארף צו זיין. ווייל פון זייער זיט האבן זיי חלילה נישט פיינט די תורה נאר זיי זענען נישט ערצויגן געווארן דערצו פון יונגווייז אן, און אין האף אז דער אריבערשטער וועט זיין מיט דיר און דו וועסט מצליח זיין אין דין אונטערנעמען.

ווען דער איד האט זיך אויפגעכאפט פון שלאף און געמאכט דעם שטוב פון זיין טעג און פארזאמלענדיג אים ער געווארן אנטפלעקנדיג אז פונקט היינט פאלט אויס דעם ערשטן ארציט פון די פטירה פון יענעם דרייטער.

דער באב האט זיך גלייך איינגעזאגט נאכאל אויסגעלאזט צו יענעם שטעטלעך און געפירט האט ער ביי המשפחה ווי זיי האבן זיך צוזאמגענומען לכבוד דעם יארגיט. ווען זיי האבן אים געזען, האבן זיי אים אויסגעשטעלט מיט רויזס כבוד. איינמאל די מקדח האט דער איד דערציילט פאר די בני המשפחה איבערן נייעם חלום וואס ער האט געהאט, און איבער דעם ספעציעלן בקשה פון זייער מליצער פאטער. צו זיין רויזס איבערגעזאגט האבן זיי אים אויך יעצט פלעגטען מיטן פולסטן ערנסטקייט און האבן גענומען פרעגן און פארשן וויאזוי מען טוט תשובה. דער איד האט געענטפערט אלע זייערע פראגן אינעם ביי איינס, און האט אים באשיינט מיט זיי אונטערליכן שיעור, און אזוי איז די נאכגע משפחה פארזאמלעט געווארן אין פרשטענדיג בעלי תשובה דאס ושלמים להפארת בית ישראל.

להשיג בחנויות הספרים המובחרות
רחוב ראובן 100 תל אביב 10104040

מוקד הזמנות ספרים
של הנה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א
קו ההזמנות של מכון טיב

0733-22-76-09
0733-22-76-09